

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΦΗΒΕΙΑ

Στην χώρα μας το κάπνισμα μεταξύ των εφήβων είναι συχνότερο από ποτέ, αν και υπάρχει πλέον η επαρκής γνώση ότι οδηγεί σε καρκίνο, καρδιοπάθειες, πνευμονοπάθειες και αγγειακά επεισόδια. Δυστυχώς σήμερα εμφανίζεται η τάση να παραμένει σταθερή η αναλογία των εφήβων αγοριών νέων καπνιστών και να αυξάνει η αναλογία των κοριτσιών που πρωτοκαπνίζουν. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Οι μαθητές αρχίζουν να καπνίζουν συνήθως για έναν ή περισσότερους από τους παρακάτω λόγους:

- Για να μιμηθούν τους γονείς τους ή τους δασκάλους τους.
- Για να αποδείξουν ότι μεγάλωσαν.
- Για να κάνουν ό,τι και οι φίλοι τους και να μην αισθάνονται απομονωμένοι στις παρέες τους.
- Γιατί πέφτουν θύματα καλοστημένων διαφημίσεων.
- Γιατί δεν υπάρχει επαρκής ενημέρωσή τους για τις συνέπειες του καπνίσματος.
- Γιατί νομίζουν ότι είναι μαγκιά.
- Γιατί πιέζονται από γονείς ή καθηγητές
- Γιατί νομίζουν πως έχουν άγχος. Επομένως, οι παράγοντες που οδηγούν τα παιδιά στο κάπνισμα είναι πολλοί και δρουν σε πολλαπλά επίπεδα: περιέργεια, αίσθηση ανεξαρτησίας, προσπάθεια αυτοεπιβεβαίωσης, εξασφάλιση εκτίμησης από την παρέα, κοινωνικοποίηση. Τα περισσότερα παιδιά καπνίζουν διότι αυτό τα βοηθά να ξεπερνούν το stress της εφηβικής ηλικίας. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να παρουσιάσει ο γονιός εναλλακτικούς μηχανισμούς απόρριψης του σιγάρου στο παιδί του.

Πρέπει να του εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους του απαγορεύει το κάπνισμα και να το προειδοποιήσει για τις συνέπειες που θα έχει εκ μέρους του εάν συνεχίσει αυτή του τη συνήθεια. Μια έρευνα έχει δείξει ότι τα παιδιά δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τον καρκίνο, τις καρδιακές προσβολές και τα υπόλοιπα. Άρα πρέπει ο γονιός να ρίξει το βάρος στα πιο άμεσα αποτελέσματα του καπνίσματος: δύσσομη αναπνοή, κίτρινα δόντια, μυρωδιά σιγάρου στα μαλλιά και τα ρούχα, εύκολη κόπωση και βήχας.

Παρ' όλα αυτά, πολλοί γονείς εξακολουθούν να μη δείχνουν την απαραίτητη προσοχή και σοβαρότητα στην αντικαπνιστική τους προσπάθεια. Εάν οι γονείς κάνουν πολύ σαφείς στα παιδιά τους τις προσδοκίες τους, αυτά στο τέλος θα συμμορφωθούν με τις οδηγίες τους, παρ' ότι στην αρχή μπορεί να εκφραστούν με θυμό ή αγανάκτηση για τις γονεϊκές συμβουλές. Οι γονείς πρέπει να είναι βέβαιοι ότι εάν καπνίζουν οι ίδιοι, τα παιδιά τους δεν θα δώσουν καμία προσοχή στις προειδοποιήσεις τους για το δικό τους κάπνισμα. Σύμφωνα με μία έρευνα έχει βρεθεί ότι εάν οι γονείς καπνίζουν, τα παιδιά τους θα ξεκινήσουν το κάπνισμα κλέβοντας από τα δικά τους σιγάρα.

Το πρώτο μέρος από το οποίο οι γονείς θα ξεκινήσουν τις προσπάθειές τους είναι το σπίτι. Μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως μοντέλο συμπεριφοράς τα μεγαλύτερα αδέρφια, οι φίλοι ή άνθρωποι τους οποίους τα παιδιά θαυμάζουν. Θα πρέπει να δοθεί έμφαση στο ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν καπνίζουν.

Επίσης είναι σημαντικό τα παιδιά να μετέχουν σε διάφορες δραστηριότητες, αθλητικές ή άλλες. Διότι εάν έχουν κάτι να κάνουν έχουν λιγότερο χρόνο για να καπνίσουν. Ακόμη, οι περισσότερες από αυτές τις δραστηριότητες προωθούν ή συμβαδίζουν με έναν αντικαπνιστικό τρόπο ζωής. Τέλος το σχολείο (και ιδιαίτερα η συμπεριφορά των καθηγητών προς τους μαθητές)

μπορεί να παίξει έναν σημαντικό ρόλο στην πρόληψη του καπνίσματος. Το κάπνισμα στην εφηβική ηλικία ξεκινά και ως μία μιμητική ενέργεια με την οποία ο έφηβος προσπαθεί να επιβεβαιωθεί στον εαυτό του και τον κοινωνικό του περίγυρο. Το κάπνισμα των γονέων του και το κάπνισμα των φίλων του, αποτελεί αναμφίβολα μια από τις ισχυρότερες δυνάμεις ώθησης προς την οδήγηση του δικού του καπνίσματος. Τέλος μπορούμε να πούμε ότι το κάπνισμα εντάσσεται σε ένα γενικότερο πλαίσιο παιδείας που διακρίνει μία κοινωνία ως σύνολο, αλλά και αποτελεί ένδειξη σεβασμού προς τον εαυτό μας και τους συνανθρώπους

γύρω μας. Μόνο έτσι θεωρώντας το κάπνισμα μπορούμε να αντισταθούμε στον προσανατολισμό της διαφήμισης και της προώθησης του σιγάρου και να προστατέψουμε τον εαυτό μας και τους γύρω μας. Αλλωστε αυτό το τελευταίο είναι κάτι που οφείλουμε στον εαυτό μας και στους γύρω μας!

Τσιμπούλης Γεώργιος Γ4

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ «ΝΕΟ» ΣΧΟΛΕΙΟ

Πολύ μεγάλο ποσοστό του λαού μας δέχεται τεράστια οικονομική πίεση, που γίνεται και δυσβάσταχτο ψυχολογικό βάρος, ένα **έγκλημα** διαρκείας από την οικονομική ολιγαρχία και τους πολιτικούς της εκπροσώπους προς αυτούς που πληρώνουν τα χρέη, τα δάνεια της και τα κέρδη της. Αποδέκτες όλης αυτής της επίθεσης είναι και τα παιδιά των βιοπαλαιστών, των ανέργων και μάλιστα οι πιο ευάλωτοι. Είναι δε πολύπλευρα ευάλωτοι, γιατί βρίσκονται στα πρώτα βήματα της ζωής τους, έχουν λοιπόν από τη φύση τους μεγαλύτερες ανασφάλειες, αναζητήσεις, ερωτηματικά για τη ζωή, κοσμοαντίληψη που είναι υπό διαμόρφωση. Επειδή, λοιπόν, έχουν εύπλαστες συνειδήσεις, γίνονται αντικείμενο και ιδεολογικής επίθεσης από τη μεριά εκείνων που θέλουν να δημιουργήσουν μία νέα γενιά εργαζομένων χωρίς δικαιώματα, με μισθούς πείνας ή ανεργία. Γνωρίζουν, λοιπόν, οι κύριοι αυτοί ότι αν δεν επιδράσουν σε επίπεδο αξιών στα μυαλά των παιδιών, ο ξεσηκωμός αργά ή γρήγορα θα έρθει. Τα παιδιά, λοιπόν, πλήττονται περισσότερο από όλους: καταρχήν υλικά (βλέπε υποσιτισμός, στέρση βασικών αγαθών, αδυναμία ανταπόκρισης από τη μεριά της οικογένειας σε έξοδα για φροντιστήρια κ.λπ., μέσα σε μία κατ' όνομα δημόσια παιδεία και σε ένα άκρως ανταγωνιστικό εκπαιδευτικό σύστημα), αλλά και σε επίπεδο αξιών, προοπτικής για τη ζωή τους, αντιλήψεων (όπως: «Αφού δεν πρόκειται να βρω δουλειά ως πτυχιούχος, γιατί να επιδιώξω να σπουδάσω;», «να μαθαίνουμε μόνο χρηστικά πράγματα στο σχολείο», «αφού δεν θα γίνω μαθηματικός, τι τα χρειάζομαι τα μαθηματικά;»), που προϋπήρχαν της κρίσης, αλλά τώρα εκδηλώνονται εντονότερα και έχουν επιδράσει στην απόδοση πολλών παιδιών, στην όρεξή τους να μάθουν. Πατώντας σε αυτές τις αντιλήψεις, που εν πολλοίς τις έχουν **καλλιεργήσει** στα μυαλά γονιών και παιδιών, ετοιμάζουν το νέο σχολείο: δεξιότητες - φθηνή κατάρτιση, αλλά όχι μόρφωση, ιδεολογική υποταγή από νωρίς και εργασιακή σκλαβιά αργότερα στην επιχείρηση-χορηγό (με πολλές ώρες δουλειάς και ελάχιστα χρήματα). Ο χορηγός πρέπει κατά τους σχεδιασμούς να φαίνεται στα μάτια του παιδιού ο ευεργέτης, αφού θα πληρώνει κάποια από τα λειτουργικά έξοδα του σχολείου –διαφορετικά θα τα πλήρωσε όλα ο γονιός, π.χ. οι σχολικές επιτροπές παίρνουν πια το 1/3 των χρημάτων που έπαιρναν πρώτα– γιατί άραγε; Τα 2/3 ήταν και αυτά μέρος του πάρτυ (!!!) που κάναμε όλοι (!!!) μας; ή μήπως κόβοντας αυτά, τους μισθούς και πολλά άλλα, βρίσκουν πόρους για να δώσουν κίνητρα ώστε να ανέβει η κερδοφορία των μεγάλων επιχειρήσεων; (δηλαδή για το αληθινό **ΠΑΡΤΥ**)

Η ιδεολογική τους προσπάθεια, όμως, δεν σταματά εδώ. Επειδή όλο και θα υπάρχουν νέοι που θα αντιδρούν και θα αφυπνίζονται, θέλουν να στρέψουν αυτή τους την τάση σε επικίνδυνα μονοπάτια: να πιστέψουν ότι δεν φταίει για την κατάντια μας η ολιγαρχία του πλούτου και οι κυβερνήσεις της, αλλά οι μετανάστες που μας «παίρνουν» τις δουλειές (αλήθεια ποιους συμφέρει η ύπαρξη ανεργίας και τα χαμηλά μεροκάματα; τους μετανάστες; οι «άλλοι» εργαζόμενοι, αλλά όχι «εμείς», οι συνδικαλιστές όλοι (όλοι;), όσοι κινητοποιούνται για να διεκδικήσουν το ψωμί των παιδιών τους, τελικά φασισμός, ο οποίος αν ανθρωθεί θα τσακίσει κάθε φωνή αντίστασης σε αυτά που ζούμε και σε αυτά που μας ετοιμάζουν.

Φυσικά, για να «περάσει» όλη αυτή η προσπάθεια από μέρος του συστήματος, προορίζουν ως βασικό «ιμάντα» τον εκπαιδευτικό. Θέλουν, επομένως, έναν εκπαιδευτικό οσφυοκάμπτη, δουλικό, φοβισμένο, που θα τρέχει να συνδιοργανώσει «εκπαιδευτικά» προγράμματα με επιχειρήσεις ώστε να υποβάλλει άμεσα ή έμμεσα στα παιδιά την εικόνα ότι η επιχείρηση «ενδιαφέρεται» να τον «μορφώσει». Παράλληλα, θα διασπάται το ενιαίο πρόγραμμα του σχολείου, θα μειώνονται οι ώρες μαθημάτων κ.λπ. Ρωτώ: μπορεί ένας τέτοιος τύπος εκπαιδευτικού να εμψυχήσει στους μαθητές την αγάπη και το σεβασμό για τη ζωή, για τους συνανθρώπους μας, την αλληλεγγύη προς αυτούς, και κυρίως την αγωνιστική στάση ζωής; (ατομικά και συλλογικά). Πότε ο ατομιστής και βολεψιάκας, ο ωχαδερφιστής μετέδωσαν θετικά μηνύματα στους νέους ανθρώπους; Ποτέ! Υπάρχει μεγάλο πλήθος παραδειγμάτων από διάφορες χώρες όπου το «νέο» σχολείο έχει εφαρμοστεί από χρόνια και τα αποτελέσματά του «βοούν». Μια δυο περιπτώσεις: στην πολυδιαφημισμένη **Φινλανδία** τα σχολεία χρηματοδοτούνται 50% από τις επιχειρήσεις και τη **φορολογία των δημοτών** και 50% από το κράτος. Τα ωρολόγια προγράμματα των σχολείων κυμαίνονται από περιοχή σε περιοχή από 14 (!!!) έως 30 ώρες και αυτό εξαρτάται από τη χρηματοδότηση των χορηγών... Μετά τα 8 χρόνια βασικής εκπαίδευσης, μόνο το 50% των μαθητών συνεχίζει στο Λύκειο. Οι υπόλοιποι οδηγούνται στην **πρώρη**, άρα **υποβαθμισμένη** τεχνική εκπαίδευση. (συνέχεια στη σελ.5)

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ;

Η Ελλάδα – κυρίως στις δεκαετίες '60-'70 – υπήρξε χώρα αποστολής μεταναστών, προς τις χώρες του «πλούσιου Βορρά» της Ευρώπης, την Αμερική και την Αυστραλία. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, η Ελλάδα έγινε χώρα υποδοχής μεταναστών και προσφύγων από την ανατολική Ευρώπη,

από την Αφρική και την Ασία. Η γεωγραφική της θέση έχει παίξει σημαντικό ρόλο, ώστε να επιλεγεται είτε ως χώρα τελικού προορισμού είτε ως πέρασμα για άλλους προορισμούς από τους μετανάστες. Σε κάθε εποχή, οι μετανάστες αναζητούν μέσω της εργασίας, μια καλύτερη ζωή από αυτή που τους προσφέρει η πατρίδα τους. Με την έξαρση του σύγχρονου

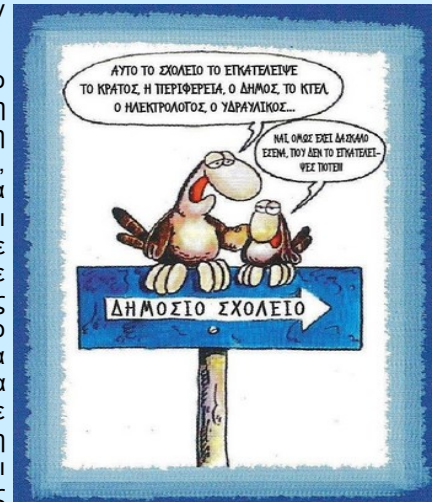
φαινομένου της μετανάστευσης η χώρα και η κοινωνία μας βρέθηκαν απροετοίμαστες. (συνέχεια σελ.7)

(συνέχεια από σελ.4)

Στις ΗΠΑ εφαρμόστηκε το 2001 από την κυβέρνηση Μπους με την υποστήριξη ρεπουμπλικανών και δημοκρατικών το πρόγραμμα «Κανένα Παιδί Πίσω». «κακών», με κυρώσεις ή επιβραβεύσεις, κακών επιδόσεων στους διαγωνισμούς και το κλεισιμο!!! των σχολείων μετά από πέντε χρόνια αρνητικών μαθητικών αποδόσεων. Συνέπεια του προγράμματος ήταν η αύξηση του αποκλεισμού των μη προνομιούχων μαθητών, οι οποίοι παραμελούνταν από τους εκπαιδευτικούς, που νοιάζονταν για τους αποδοτικότερους μαθητές στους διαγωνισμούς. Σε ορισμένα σχολεία οι διευθυντές έφτασαν στο σημείο να μη δέχονται εγγραφή μαθητών με χαμηλούς βαθμούς. Ολέθρια ήταν τα αποτελέσματα και στο περιεχόμενο του σχολείου, αφού περιθωριοποιήθηκαν τα μαθήματα που δεν συμπεριλαμβάνονταν στις γραπτές εξετάσεις αξιολόγησης των μαθητών.

Το σχολείο, λοιπόν, για το οποίο πιστεύω αξίζει να αγωνιστεί ο εκπαιδευτικός μαζί με το γονιό, αλλά και το μαθητή, πρέπει πριν απ' όλα να έχει **σκοπό του** την ανάπτυξη πολύπλευρων προσωπικοτήτων, που θα έχουν αγάπη για τους συνανθρώπους τους, τη διάθεση της προσφοράς, σφαιρική αντίληψη του κόσμου στον οποίο έχουν έρθει, βαθύτερες και πιο ουσιαστικές γνώσεις, τις οποίες θα καταθέσουν στην προσπάθεια κτισίματος μιας καλύτερης κοινωνίας. Όχι απλά καταρτίσεις και επιφανειακές γνώσεις, οι οποίες ταιριάζουν σε ένα φθηνό εργατικό δυναμικό χωρίς δικαιώματα και απαιτήσεις, ώστε κάποιιοι να πολλαπλασιάζουν τα κέρδη τους. Θα μαθαίνουν ότι για να κατακτήσουν σε βάθος τη γνώση χρειάζεται κόπος, αλλά και ένα ερευνητικό πνεύμα, που λείπει στις μέρες μας από τα περισσότερα παιδιά (μπορεί, αλήθεια, αυτό το τελευταίο να υπάρχει όταν το παιδί γυρίζει από το ένα από το ένα φροντιστήριο στο άλλο, ώστε ασθμαίνοντας να προλάβει να πάρει **έτοιμες μεθόδους** και **γνώσεις-κουτάκια**, για τα οποία πρέπει να μάθει πότε θα «ανοίγει» το ένα και πότε το άλλο, φτάνοντας στις εξετάσεις εφοδιασμένο με κατάρτιση μεν, όχι όμως **βαθιά** γνώση και όχι πνεύμα **«ψαξίματος»**;). Θα ξέρουν ότι η απόκτηση πτυχίου θα συνεπάγεται εργασία σχετική με αυτό που σπούδασαν και όχι ανεργία. Θα έχουν διαπαιδαγωγηθεί έτσι ώστε να συνεισφέρουν στην ανάπτυξη της πατρίδας τους και **όλου** του λαού τους με την εργασία τους (και όχι υπέρ μιας οικονομικής ελίτ). Επομένως, ίσως χρειάζεται κανείς να πάει πιο βαθιά, για να δει ότι τα προβλήματα, αλλά και η λύση για μια **Παιδεία αντάξια των ανθρώπων**, έχουν άμεση σχέση με το τι γίνεται σε όλη την κοινωνία, ότι καθορίζονται από αυτό... (**Συντάκτης: Κώνστας Οοδωρής**)

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ;

Στην αρχή, οι μετανάστες έγιναν δεκτοί ως «φιλοξενούμενοι εργάτες», που θα βοηθούσαν απλώς την προσπάθεια ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας. Με την πάροδο του χρόνου όμως, παρουσιάστηκαν φαινόμενα που παρατηρήθηκαν και σε άλλες χώρες υποδοχής, όπως ο κοινωνικός αποκλεισμός, η ξενοφοβία, ο ρατσισμός.

Το φαινόμενο της μετανάστευσης, έχει επιφέρει κάποιες συνέπειες στη χώρα μας. Κάποιες από αυτές είναι αρνητικές, ενώ άλλες μπορούν να χαρακτηριστούν θετικές. Αρχικά, θα αναφερθούμε στα προβλήματα που δημιουργεί η μετανάστευση στην ήδη

επιβαρυσμένη ελληνική οικονομία. Οι αρνητικές συνέπειες είναι οι εξής:

-Κόστος φύλαξης μεταναστών σε ειδικά κέντρα και κατασκευή σύγχρονων υποδομών με σκοπό την παραμονή τους, γεγονός που επιβαρύνει την αδύναμη ελληνική οικονομία.

-Κόστος στο σύστημα υγείας. Πολλοί μετανάστες είναι ανασφάλιστοι, κάτι που έχει οδηγήσει το σύστημα υγείας σε ζημιά, καθώς είναι αναγκασμένο μόνο να πληρώνει χωρίς να κερδίζει χρήματα από τις εισφορές σε ασφαλιστικά ταμεία.

-Κόστος στην ελληνική παιδεία. Όλοι οι

μετανάστες, απολαμβάνουν την δωρεάν παιδεία, χωρίς όμως κάποιιοι από αυτούς να πληρώνουν φόρους στο κράτος σε αντίθεση με τους Έλληνες πολίτες.

-Η παρουσία του μεταναστευτικού εργατικού δυναμικού, συγκρατεί σε χαμηλά επίπεδα τους μισθούς και τα μεροκάματα των ατόμων χωρίς συγκεκριμένη επαγγελματική κατάρτιση. Συμπερασματικά, με βάση τις αρνητικές συνέπειες που έχει η μετανάστευση στην ελληνική κοινωνία, μπορούμε να πούμε πως σ' ένα βαθμό οι μετανάστες επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό.

ΘΕΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

Παρ' όλα αυτά, οι συνέπειες της μετανάστευσης στην ελληνική κοινωνία είναι κυρίως θετικές. Αυτό, είναι ευρέως γνωστό μέσα από έρευνες και μελέτες οικονομολόγων και κοινωνιολόγων. Σύμφωνα με αυτές, η μετανάστευση, δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες και προσφέρει ευκαιρίες προόδου στην ελληνική οικονομία. Συγκεκριμένα, οι θετικές συνέπειες είναι οι παρακάτω:

-Ο μεταναστευτικός πληθυσμός, είναι

σχετικά νέος και δεν επιβαρύνει ιδιαίτερα το σύστημα υγείας. Αντίθετα, βοηθά στην αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος, που πλήττει την ελληνική κοινωνία. Επίσης, λόγω των χαμηλών εισοδημάτων του δεν επιβαρύνει ιδιαίτερα (ούτε θετικά ούτε αρνητικά), τα φορολογικά έσοδα του κράτους.

-Η μετανάστευση, έχει βοηθήσει στην αναγέννηση πολλών ακριτικών κυρίως περιοχών της χώρας μας, που κινδύνευαν να ερημώσουν ολοκληρωτικά.

-Η μετανάστευση στην Ελλάδα, αλλά και γενικότερα σ' όλη την Ευρώπη, κάλυψε ανάγκες σε εργατικό δυναμικό και η παροχή υπηρεσιών σε χαμηλές προσιτές τιμές, δημιούργησε νέες ανάγκες υπηρεσιών, π.χ. για μικρο-επισκευές, φροντίδα ηλικιωμένων και οικιακές εργασίες.

"Όσο λιγότερο σκεφτόμαστε τον εαυτό μας τόσο λιγότερο δυστυχισμένοι είμαστε..."

(συνέχεια στη σελίδα 8)

ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ;

-Η παροχή υπηρεσιών από άτομα του γυναικείου φύλλου, με αρκετά χαμηλό κόστος, βοηθά την ελληνική οικογένεια, σε τομείς όπου απουσιάζει η βοήθεια του ελληνικού κράτους, π.χ. πολλές εργαζόμενες μητέρες, αναθέτουν την φροντίδα των παιδιών τους, σε αυτές τις γυναίκες με χαμηλό κόστος.

-Οι μετανάστες, αυξάνουν την κατανάλωση προϊόντων και έτσι αυξάνονται τα κέρδη για το κράτος. Επιπλέον, η φτηνή μεταναστευτική εργασία, βοηθά στη διατήρηση του χαμηλού κόστους παραγωγής, με αποτέλεσμα τη διατήρηση των τιμών σε λογικά πλαίσια.

-Η μετανάστευση, συνέβαλε στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας αλλά και διατήρησε τις ήδη υπάρχουσες των ντόπιων. Πολλές επιχειρήσεις, που λόγω της έλλειψης προσωπικού κινδύνευαν να κλείσουν, παρέμειναν ανοιχτές και έτσι πολλοί Έλληνες κατάφεραν να διατηρήσουν τις θέσεις εργασίας τους.

Γενικότερα, μπορούμε να πούμε ότι η μετανάστευση ευνοεί οικονομικά τόσο την ύπαιθρο όσο και τα αστικά κέντρα.

Οι όποιες αρνητικές συνέπειες της μετανάστευσης σε καμία περίπτωση δε δικαιολογούν την περιθωριοποίηση των μεταναστών και πολύ περισσότερο τα κρούσματα ρατσισμού και βίας εναντίον τους. Οι μετανάστες είναι άνθρωποι. Έχουν τις ίδιες ανάγκες και υποχρεώσεις με εμάς. ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ για ένα καλύτερο μέλλον. Η ανάγκη τους να μεταναστεύσουν δε σημαίνει ότι είναι κατώτερα κοινωνικά όντα. Πρέπει όλοι να βοηθήσουμε στην ομαλή ένταξη των μεταναστών στην ελληνική κοινότητα. Ο ρόλος της εκπαίδευσης μέσα στο σύγχρονο πλαίσιο αναδεικνύεται πρωταρχικός. Το σχολείο έχει όλα τα εχέγγυα για να βοηθήσει τους μαθητές να υιοθετήσουν ανθρωπιστικές αξίες, όπως

1. Ειρηνική συνύπαρξη των ατόμων που ζουν σε μία χώρα, στη βάση της ισονομίας και της ισότητας.

2. Αλληλοκατανόηση και αλληλεκτίμηση των ανθρώπων.

3. Αποδοχή και σεβασμό της πολιτιστικής διαφορετικότητας, γιατί η διαφορά είναι δικαίωμα και όχι προνόμιο.

4. Καταπολέμηση ρατσιστικών τάσεων, προκαταλήψεων και εκδηλώσεων ξενοφοβίας.

5. Παροχή ίσων ευκαιριών σε όλα τα άτομα για εργασία, εκπαίδευση, κοινωνική και οικονομική ανέλιξη και πρόοδο. Οφείλουμε όχι μόνο να αποδεχτούμε, αλλά και να εκμεταλλευτούμε τη νέα πραγματικότητα προς όφελος της ανάπτυξης και της ευημερίας της χώρας μας.

Θεοδωροπούλου Κατερίνα, Θεοφιλάτος Βασίλης, Καγιούλης Πέτρος